

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.568 van 25 januari 2018
in de zaak A. 224.245/XIV-37.609**

In zake: Abbas MAHMOUDIGHAYESHGHOURSHAGH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Jans
kantoor houdend te 3600 Genk
Jaarbeurslaan 17, bus 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Greef
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Eikelenbergstraat 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 januari 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de ‘beslissing van de Vlaamse Minister inzake het beroep tegen een weigering van een beroepskaart’ d.d. 07.12.2017, zoals door het ondernemingsloket aan verzoeker betekend op 05.01.2018.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 januari 2018, om 10.30 uur.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karel Jans, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 31 mei 2017 een aanvraag in voor de hernieuwing van een beroepskaart als zaakvoerder van de bvba P&G Consultants.

Met een beslissing van 24 juli 2017 weigert het departement Werk & Sociale Economie de gevraagde hernieuwing.

Op 28 augustus 2017 stelt verzoeker administratief beroep in tegen de voormelde beslissing.

De Vlaamse minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport beslist op 7 december 2017 het beroep ongegrond te verklaren en de gevraagde beroepskaart niet toe te kennen. Dit is de bestreden beslissing.

Ook in hoofde van verzoekers medevennoot F. K. wordt een gelijkaardige beslissing genomen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid tegen de tenuitvoerlegging van die beslissing is bij de Raad bekend onder rolnummer A. 224.247/XIV-37.611.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Onder de kopjes “b) Belang” en “c) Uiterst dringend karakter” voert verzoeker aan dat ingevolge de bestreden beslissing de vennootschap P&G Consultants bvba feitelijk bestuurloos is, bestaande contracten niet kunnen worden nageleefd en de vennootschap hierdoor op een faillissement afstevent hetgeen voor hem, als zaakvoerder en borgsteller, wellicht ook financiële implicaties meebrengt. Ook op familiaal vlak heeft de vordering volgens verzoeker een uiterst dringend karakter aangezien zowel zijn verblijf als dat van zijn familie inmiddels werd ingetrokken en zij thans niet over enig verblijfsdocument beschikken. Volgens verzoeker staat de dienst Vreemdelingenzaken op het punt om in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker stelt dat de vordering dan ook “met de nodige spoed, diligentie en alertheid” werd ingesteld en meent dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen om het risico op een faillissement en uitwijzing van hemzelf en zijn familie te voorkomen.

Onder het kopje “e) Moeilijk te herstellen ernstig nadeel” betoogt verzoeker nog dat een failliet van de vennootschap onomkeerbaar is en er toe zou leiden dat het vertrouwen dat zijn medecontractanten in hem als zaakvoerder hebben, aangetast wordt. Ook het nadeel op familiaal vlak is volgens verzoeker onherstelbaar nu zijn verblijf werd ingetrokken.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Verzoeker wijst in de eerste plaats op de impact van de bestreden beslissing op zijn vennootschap die volgens hem “feitelijk bestuurloos” is en “regelrecht op een faillissement af[gaat] hierdoor”, hetgeen voor hem “wellicht ook financiële implicaties [heeft] voor de zaakvoerder als borgsteller”. Er moet op het eerste zicht evenwel worden vastgesteld dat blijkens het administratief dossier naast verzoeker en F. K., die ook niet langer over een geldige arbeidskaart beschikt, er nog een derde statutaire zaakvoerder bij de vennootschap is betrokken die overeenkomstig de statuten de vennootschap kan besturen en vertegenwoordigen. Aldus kan in de huidige stand van het geding niet worden aangenomen dat de vennootschap effectief bestuurloos zou zijn en dat lopende overeenkomsten niet zouden kunnen worden uitgevoerd, zoals verzoeker thans betoogt. Met de loutere bewering ter terechtzitting dat deze derde zaakvoerder “niets doet en ook niets wil doen” toont verzoeker het tegendeel niet aan. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekers beroepskaart al was vervallen op 3 mei 2017 zodat de door hem aangevoerde “bestuurloosheid” kan worden geacht reeds

vanaf dat moment te bestaan en niet louter voortvloeit uit de bestreden beslissing. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de situatie nu dermate is gewijzigd dat de doorlooptijd van een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden overbrugd. Verzoeker brengt daarnaast geen enkel bewijs bij ter staving van zijn bewering dat de vennootschap ingevolge de bestreden beslissing op een faillissement zou afstevenen of dat de vennootschap niet in staat zou zijn om de duur van een gewone schorsingsprocedure te kunnen overbruggen, noch van de bewering dat hij als borgsteller financieel nadeel zou leiden.

Ook wat de verblijfsstatus van verzoeker en zijn familie betreft, moet worden opgemerkt dat verzoekers verblijfsrecht blijkens het administratief dossier reeds is komen te vervallen op 3 mei 2017. De precaire toestand van zijn verblijf kan bijgevolg bezwaarlijk worden toegeschreven aan de bestreden beslissing, noch toont hij concreet aan door welke gewijzigde omstandigheden de situatie thans dermate prangend zou zijn dat een gewone schorsingsprocedure geen tijdig soelaas meer zou kunnen brengen. De loutere bewering dat de dienst Vreemdelingenzaken op het punt zou staan om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, volstaat daartoe niet. Een gebeurlijke schorsing van de bestreden beslissing heeft bovendien niet automatisch tot gevolg dat verzoeker en zijn gezin opnieuw over een verblijfsrecht zouden beschikken.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

VI. Conclusie

8. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientwintig januari tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Patricia De Somere,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Patricia De Somere